

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 1/94/

Січень-Березень, 1972

Рік IV

НАРІД ВИДВИГАЄ ЗНОВ ПРОБЛЕМУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

/Продовження з поперед. числа/

Коли вони знайшлися в положенні чи мають вибирати советський соціалізм, а чи національну ідею, то вони вибрали останнє. Однак, вони живуть в соціалістичній системі, що являється там непорушним "табу". До того ж в самій системі є щілини, як вже згадувані протиріччості між теорією і практикою, між конституцією і дійсністю. Ті щілини дають великі можливості, бо ж згідно з конституцією України є, по мимо союзнаї, теж "суверенною" республікою, має право з союзу вийти, український нарід має формально забезпечені права суверена, а в союзі є рівноправний з іншими народами. Такий стан є зафіксований в постановах різних з'їздів комуністичної партії, III Інтернаціоналу та неодноразовими висловлюваннями "самого" Леніна. Є, отже, база для боротьби з московським шовінізмом в межах самої системи. Треба тільки виказати силу характеру і вимагати прав, що українськомународові належаться згідно з конституцією. Покликаючись на Леніна І. Дзюба доводить, що український нарід сам має вирішувати свою долю, сам має право випробувати різні форми співжиття зі сусідами. Для прикладу, він може жити в одній державі з російським народом, як це було до революції і що він вже випробував та відкинув, може пробувати співжити в союзі з Росією, а як і ця форма йому не відповідатиме, то може відділитись зовсім від Росії, з союзу вийти. А тому старання, чи агітація за виходом України з союзу не є протизаконною. В своїй державі український нарід є сувереном і він має право керувати своїм господарством, плекати і розвивати притаманну йому культуру, має сам рішати про своє історичне призначення і роль серед інших народів. Коли не рушати соціалістичного ладу, то конституційні форми та ідеологія дають великі можливості для боротьби за вихід України з Союзу, або бодай за збільшення прав українського народу. Хто є за русифікацію, за обезправлення українського народу, той діє проти ідеології, проти постанов партії, проти "заповітів" Леніна, проти існуючої конституції. Отже, він є ворогом справжнього інтернаціоналізму, російським "держимордою", як цих московських імперіялістів називав "сам" Ленін.

Тому в Дзюби, в Сверстюка, а то і в Чорновола заважаємо, що вони покликаються постійно на конституцію, на інтернаціоналізм, на Леніна, бо це, так би мовити, проста дорога й отвергий спосіб вимагати суверенних прав українського народу в його державі, включно з правом на вихід з союзу. Для них всіх найважливіша справа — це вільний і всесторонній розвиток українського народу, який може бути забезпечений тільки в справді суверенній державі. Тому Дзюба і декотрі інші з великою увагою придержуються конституційної лінії в своїх сміливих домаганнях і гострої критики теперішнього колоніального стану в Україні. Його праця "Інтернаціоналізм чи русифікація" є страхітливим і нищівним оскарженням московської політики супроти України.

Але, не всі автори "захальвної літератури" тримаються скрупулярно "конституційної лінії". Виходячи також з легального стану, вони ступають більш радикальним шляхом. Виходячи від оборони української культури та національності та від їх захисту, вони входять у сферу політики й наголошують політичні моменти, не журячись, чи їхні вислови будуть співпадати з офіційною ідеологією. Найвищим і найглибшим між ними є Валентин Мороз, в якого й куль-

тура має політичний посмак, бо вона своєю старовинністю і своєрідністю надає непохитний характер українському народові. Розуміння нації в нього дуже глибоке. Він передусім наголошує значіння духових вартостей. Його праця про Космач – це блискуча ілюстрація до ідеології українського націоналізму. Духові вартості, що їх Д. Донцов називав імпондерабілями, яких не можна мі зважити, ані зміряти, Мороз представляє пластично: одна космацька писанка варті більше, як тони нафти. Вона – кількатисячний продукт духа української людини. І не тільки писанка. Також старовинна церква, іконостас, вишивка, пісня, традиції! Їх нищать, щоб позбавити нарід його душі. За них треба боротися. Борців мало, але – їх ніколи багато не було. Сьогодні вони вже є, а це дає надію.

Ще сильнішою являється його праця "Серед снігів", яка являється теж і відповіддю І. Дзюбі на його відказування від націоналізму. До написання цієї заяви Дзюба був змушений. Мороз якраз проти того, щоб люди піддавалися натискам, бо оборона України вимагає твердих людей, одержимих національною ідеєю. Він прямо каже: "Апостоли! Апостоли потрібні сучасній Україні, а не ситі пристосованці-реалісти з їх аргументами! Ні один духовий переворот не відбувся без апостолів. Українське відродження також не можливе без них... Сене таких постатей, як Дзюба – в апостольському горінні. Для них охолонути – значить умерти. Біймося втратити святе полум'я одержимості!... Холодний скептик з його реторикою нікого не запалив і не запалить... Людей, які хотіли б трохи любити Україну і мати трохи комфорту, ніколи не бракувало". Тепер потрібно людей одержимих великою вірою, щоб вони воскресили примерлу духовість.

В своїй заяві Дзюба відмовився від еміграції і від окреслення "націоналіст". Мороз стає в обороні націоналізму, пишучи: "Відкинувши найменування "націоналізм", можна опинитися не лише в смішному, але й у ганебному становищі", бо "Шевченко не тільки поет національний, але й поет націоналіст", а "питання про долю української національності займає перше місце в його поезії". Це Мороз цитує Луначанського і далі: "благородний націоналізм, який стоїть проти всякого насильства, який домагається рівного права для всіх народів"; Без націоналізму нема прогресу, без націоналізму немає нації" – з книжки І. Дзюби. Він цитує ще і П. Грабовського, за яким "націоналізм – конечна умова поступу вселюдського; від загибелі нації терпить не тільки вона сама, а й вселюдськість взагалі".

Таких цитат є більше. Мороз обурюється теж, але проти терміну "український буржуазний націоналізм". Відрікатись від нього, це за його словами те саме, що і відречення стосунків з чортом у середніх віках. "Хто тільки не був "українським буржуазним націоналістом"! Костомарів, Грінченко, Олесь, Косинка, Куліш, О. Вишня, Антонич... Всі вони мали посаду "українського буржуазного націоналіста". В "націоналістах" побували й ті, що власними руками розбили Петлюру: Скрипник, Юрко Коцюбинський... Так званий "український буржуазний націоналізм" – це табличка, яку чіпляли кожному, кого треба було знищити... Треба зовсім втратити почуття гумору, щоб після того всього... відрікатися від т. зв. "українського буржуазного націоналізму". Виправдуватись тим, що заява була зроблена під тиском, не можна, бо й ті, що сидять в тюрмах і в концтаборах, могли б скоріше підписати заяву, але вони цього не роблять і тому сидять... Ми ж чоловіки. Маймо сором перед тими жінками, які досиджують 25 /!/? років і ні разу не поскаржились на тиск". І закінчує словами: "А ми не хочемо, щоб Дзюба вмирав. Ми хочемо, щоб він знову спалахнув чистим полум'ям одержимості – бо це більше багатство при сучасній українській замороженості".

В горі подано лише деякі витяги з його довшої праці "Серед Снігів", зміст якої – це одночасно ідеологія і тактика українського націоналізму в Україні. Як близькі вони до нашого Руху, і як далекими є вони від цих "реалітетів", що їх пропагують на еміграції бувші націоналісти, які затратили віру й національне су-

мління. І як своїми думками він нагадує нам Дмитра Донцова, або Ярослава Стецька!

За ці свої думки й переконання Валентин Мороз був засуджений вперше на 5 років ув'язнення, а відтак у листопаді 1970 року його засудили вдруге на 14 років тюрми, концтабору й заслання.

До цієї радикально-політичної групи можна зарахувати теж Леонка Лук'яненка, що разом з Кандибою і Вируном /всі три правники/ були засуджені під закидом намагань відлучити Україну від ССРСР. Лук'яненко – це людина глибокої віри, який висловлювався, що навіть якщо б він залишився сам один, то не перестав би боротися за Україну.

Подібно й Кандиба в своїй жалобі до Комісії Прав Людини при ООН взиває, щоб представники Комісії прибули до концтаборів та на Україну і ствердили, як горстка комуністів знущається над українським народом. Караванський пише відважно до голови Ради Національностей про УПА, як про народне повстання, а командира УПА називає генералом Романом Шухевичем. УПА виникла в наслідок "обурення народу /з уваги на безправство й насильство влади/, яке вилилося у народне повстання 1943-1949 рр...Через десятки років після подій 43-49 рр. табори й тюрми ще набито в'язнями-учасниками повстання". Він стає теж в обороні українських жінок, засуджених на 25 років ув'язнення – Катрусю Зарицьку з 1947 року ув'язнення, Галину Лідик і Одарку Гусяк з 1950 року ув'язнення. Він стає в обороні повстання народу і в своєму листі до Верховної Ради УРСР, де пише: "Всякий національний гніт викликає протидію в широких масах народу, а тенденція всякої протидії національно пригнобленого населення є національне повстання".

Новітній національний спротив прокочується широкою лавиною по Україні. Масові арештування молодих українських патріотів і судові розправи-знування над ними відбуються теж по всій Україні. В московських в'язницях і концтаборах зустрічаються два, а то й три революційні покоління України: Горбовий, Зарицька, Шухевич, Лук'яненко, Кандиба, Мороз, Заливаха та інші. Тюрми й концтабори не перестають бути революційною школою для українських націоналістів ще від царських часів. Приклад незламності таких постатей, як Горбовий, сл.п. М. Сорока і жінки-мучениці додає молодим революціонерам гарту до їх ідейного наставлення і національно-політичних переконань. В. Мороз може стати тут класичним прикладом.

В тюрмах і концтаборах бачимо наявність тягlosti визвольної боротьби українського народу. Тактика може мінятися, але цілі залишаються ті самі. Можемо з певністю стверджувати, що ідеї українського націоналізму, а зокрема ідеї української державности, глибоко закорінені в народі, і що молоді покоління готові на нові жертви за їх здійснення. Про це Дзюба висловлюється так: "Скрізь і всюди щодалі зростає...національна свідомість українця... Вона і далі пробуджуватиметься і зростатиме під дією могутніх чинників...Кристалізуються громадські почуття і випростовується людина...Тисяччу різних доріг ця молодь приходить до відчуття України". Свою довшу працю він закінчує такими словами: "І не доведеться запаковувати в катєбівські "ізолятори" людей, вся "вина" яких у тім, що вони люблять Україну синівською любов'ю і тривожаться її долею, людей, які мають право сказати про себе словами Шевченка: "Ми просто йшли, у нас нема зерна неправди за собою".

В. Мороз в "Замість останнього слова" каже, що "Національне відродження – найглибинніший з усіх духовних процесів. Це явище багатоплянне і багатшароване, воно може виявлятися у тисячах форм. Ніхто не зможе всіх їх передбачити і сплести настільки широкий невід, щоб охопити процес в усій його ширині. Ваші греблі, – каже він до Москви, – міцні й надійні, але вони стоять на суходому. Весняні води прямо оминули їх і знайшли нові русла. Ваші шлагбауми закриті. Але вони нікого не спинять, бо траси давно пролягли збоку від них. Національне відродження є процесом, що має

практично необмежені ресурси, бо національне почуття живе в душі кожної людини, навіть тієї, яка, здавалося б, давно померла духово".

Цей відроджений революційний рух в Україні ставить перед нами нові обов'язки. Молоде покоління на рідних землях знов ставить перед світом українське питання в повній ширині. ОУН поза рідними землями має бути помічною силою для визвольної боротьби на Україні і всіма засобами тій боротьбі допомагати. В обличчі нового ідейного зриву в Україні, в обличчі жертв, що їх складає наш нарід в найважчому періоді свого існування, ми мусимо ставити перед собою питання, чи ми можемо вважати себе гідними і рівноправними з Тими, які продовжують на рідних землях цю боротьбу, яку ми залишили під тиском обставин багато років тому?

На чужині важко подібними чинами вказувати на те, наскільки ми можемо називатися гідними і рівноправними, бо ми не маємо змоги виставляти себе на найтяжчі проби. Бо за наші переконання нам не грозить тут ні тюрма, ані втрата життя. А все таки чесно і совісно повинні ми сповняти свої обов'язки супроти Батьківщини. Своєю майже звичайною працею мусимо доказувати, що свої обов'язки виконуємо. А наші Подруги і Друзі в московських тюрмах і на засланнях повинні відчувати, що їх боротьба знаходить відгук в цілому світі, і що вони можуть бути певні нашої підмоги.

Звернім наші обличчя до України, слухаймо її голосу, спрямуємо наші та цілої еміграції заінтересування на український нарід, який кличе до сумління світа, а наші зусилля віддаймо на те, щоб допомогти українському народові в боротьбі за краще майбутнє.

Чесно і совісно виконуймо добровільно повзяті обов'язки всюди, де нас поставила доля!

ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ БЛАЖЕННІШОГО КИР МОСИФА

Дуже скромно проведено 17-го лютого ювілейні відзначення 80-ліття Блаженнішого Кир Мосифа Сліпого, Верховного Архiepіскопа Української Католицької Церкви. На цей день до Риму прибуло пару десятків паломників і громадських представників, які разом з учнями семінарій і членами тамешньої громади вітали Блаженнішого з нагоди 80-ліття і Дня Помісности УКЦ.

Масовніше і жвавіше проходили відзначення 80-ліття Блаженнішого і Дня Помісности УКЦ на поодиноких теренах. В Лондоні 27-го лютого в наміренні Блаженнішого і в наміренні УКЦ відправлено Архiepірейські Богослуження в присутності представників Папської Делегатури і Весмінстерської Катедрі, представників британців і інших національних громад, і в присутності біля одної тисячі українців. В надвечірніх годинах цього ж дня в Сан Панкрас залі відбулася Святкова Академія і Концерт, на яку прибуло теж біля тисячі українців.

В підготуванні до тієї справи всюди говорилося про 80-ліття Блаженнішого і День Помісности УКЦ. На ділі, однак, вийшло так, що ця друга частина святкувань - День Помісности УКЦ, до якого закликав особливо Блаженніший Кир Мосиф, по дорозі загубилася. А саме це "згублення" стало найвиднішим у виступах церковних достойників.

Крім ювілейної академії в залі св. Панкраса, з нашого терену відійшло до Блаженнішого почерез Громадський Комітет за Патріархат УКЦ або прямо десятки привітальних телеграм і листів. На цілі Верховного Архiepіскопства зібрано у формі Дару Любови, або надвижки з академії-концерту в Лондоні біля 1680 фунтів. На ювілейних урочистях в Римі була двочленна делегація від організова-

ного життя з терену Великої Британії.

Багато писем і телеграм наспіло до Блаженнішого від української громадськості з інших теренів. Але все таки, ці важливі ювілейні святкування не стали такими, як можна було сподіватися, не стали вони виявом масової підтримки українського суспільства ідеї помісности Української Католицької Церкви.

Які ж причини склалися на це? - запитає не один українець. Хто завинив у тому, що така важлива нагода для ще одної мобілізації моральної підтримки Верховному Архiepіскопіві в його намаганнях повернути УКЦ на чужині позиції матірньої Церкви на Україні /не дивлячись на це, що вона в катакомбах/ стала прямо прогавленою.

Дати відповідь на цей запит одним реченням - не можливо, бо цих причин є більше, як одна. Ми спробуємо назвати деякі в такому порядку, як вони напливають на думку.

Перша причина - це витворене ієрархією УКЦ у ЗСА вражіння, що на своє 80-ліття і День Помісности УКЦ Блаженніший виїде до Філадельфії, де йшли приготування для величавого відзначення цих справ. Чи потрібно вірити сьогодні в твердження, що все це пущено в український світ з тим розрахунком, аби повздержати виїзд людей до Риму та організування цих справ в місці постійного осідку Верховного, то цього не знаємо. Знаємо лише, що Верховний не виїхав тому, що не одержав паспорту, а ці паспортні справи мали поладитися почерез Філадельфію і папського нунція у ЗСА.

Деякі підстави для повздержливости в підготовці святкувань викликало опубліковане наставлення Верховного, який закликав не присвячувати увагу так йому, як радше молитись за Церкву й нарід, що по різному інтерпретувалося.

Українська громада в Римі є настільки не зорганізована, що не може піднятися сама до організації більшої імпрези. Наші церковні круги там подібними справами не мають змоги зайнятися, або також не можуть цього зробити почерез роз'єднання і внутрішні тертя. Імпорт організатора зі зовні не вдався, хоч певна настанова в громадських кругах була. Цим організатором мала стати Президія Другої Конференції Мирян у Західній Європі з д-ром П. Зеленим на чолі, що підтримувала Президія КОУГЦУ. Ми знаємо лише про початкові спроби нав'язати з кимось в Римі діловий контакт, але без успіху.

Українські католицькі ієрархи зі західної Європи також не подбали про те, щоб ці святкування провести в Римі в найбільш імпазантний спосіб.

Майже на передодні 80-ліття Блаженнішого і Дня Помісности в Римі сталися події, що також відбилися на цих святкуваннях. В дні 13-го лютого папа Павло висвятив у Римі нових єпископів римського обряду, між якими був теж новоіменований єпископ Кир Кривий з Бразилії. Іменування о. Кривого на єпископа відбулося без попереднього порозуміння з Блаженнішим Кир Мосиєм. Само ж висвячення відбулося в римському обряді. На висвячення була запрошена делегація московської урядової "православної" церкви, але Блаженніший Кир Мосій участі не брав. На виклик Риму пішли, однак, чотири українських єпископи, а між ними Кир Августин з Лондону. Ця подія вказала, що Рим не рахується ні з постановами IV, ані з постановами V Архiepіскопських Синодів УКЦ, ані з проведом УКЦ, і що такому поступуванню потуряє частина українських католицьких ієрархів.

Ці події спричинились до серйозного подразнення і пригноблення в поінформованих громадських кругах, які побачили ще раз те, хто і як рядить тією українською страдальною Церквою.

Які виплинуть з цього наслідки на майбутнє - не важко відгадати. На пленарній нараді Громадського Комітету за Патріархат УКЦ, що відбулося в СУБ-і на початку березня, кількох членів того комітету, що перебувають близько Кир Августина, ставили постійно різні обструкції, вказуючи, що в майбутньому вони домагатимуться

тєся повного голосу в усіх справах, а зокрема не даватимуть ніякої підтримки таким рішенням, які носили б критичні замітки на адресу місцевої церковної влади, чи Ватикану.

Громадський Комітет за Патріархат УКЦ довершив відзначення 80-ліття Блаженнішого і Дня Помісности УКЦ з таким результатом, як це члени знають з нашої преси, поробив розрахунки й на тому закінчив це своє діло. Відзначення 25-ліття УКЦ у Великій Британії і 376-ліття Берестейської Унії підготовляє інший комітет, спеціально покликаний Кир Августиним для тих справ.

В міжчасі до Риму прибув з України на деякий час Архiepіскоп Василь Величковський, якого большевики звільнили на початку року з трирічного ув'язнення. "Вісті з Риму", що видаються Українським Пресовим Бюро, потвердили цю вістку з додатком, що воно "уповноважене ствердити, що Отець Ігумен Василь Величковський ЧНІ перебуває в Римі, і мав розмови у ватиканських урядах. Як довго перебуватиме він у Римі, покищо не відомо".

У випадку потреби дальші інформації будуть подані пізніше в окремому письмі, або в черговому "Бюлетені ТП". Члени повинні запізнатися основно зі статєю М. Якименка, що була надрукована під наголовком "До питання нашої церковної політики" в "Бюлетені Проводу ОУН" ч. 1 /9/, 1972 рік.

-----:-----

НОВА ХВИЛЯ МОСКОВСЬКОГО ТЕРОРУ В УКРАЇНІ

Найновіші вістки про масові арешти, обшуки, переслідування і затискання контролі над національно-культурними діячами України та інших поневолених Москвою народів недвозначно вказують на те, що боротьба між двома протиставленими собі світами - християнською Україною і безбожницькою Росією - значно загострилася, і що московська окупаційна влада тратить ґрунт під ногами в боротьбі з українськими національними визвольними силами, а тому вдається до останніх засобів свого порятунку - до провокацій і скрайного терору. Це відноситься зокрема до України, яка невтомно змагається за своє визволення, загрожуючи смертельно дальшому існуванню московської імперії.

Розпочалась ця терористична акція з більше як будь-коли надутої пропагандивної кампанії оплюгавлювання всіх національних сил і святощів народів, за виїмком московського.

В УРСР цю звироднілу пропагандивну кампанію проти сил національної України, підперту кафебівським терором, започаткував московський вислужник П. Ю. Шелест своєю доповіддю на республіканській нараді ідеологічних працівників у Києві 10-го листопада, 1971 року. На цій нараді з рамени ЦК КПСС П. Ю. Шелест дав такі вказівки: "Ми повинні вести рішучу боротьбу проти всякого реду-ревізiонізму, опортунізму, буржуазного націоналізму, сiонізму, які останнього часу значно активізувались...Ось чому приниження соціалістичної ідеології, різні відхилення від неї означають посилення націоналістичної ідеології. Тому не можна допустити до будь якого примирення і слід рішуче зривати облудну маску з українських буржуазних націоналістів, які у своїй антирадянській боротьбі спілкуються з сiоністськими організаціями та різними контрреволюційними націоналістами за рубежем".

"Так само, - продовжував П. Шелест, - треба посилити боротьбу з релігійними забобонами, враховуючи, що церковники намагаються розширити вплив релігії, домогтися перегляду радянських законів про релігійні культу" /"Радянська Україна" з 11.11.71/.

Згодом П. Шелест повторив це саме у Львові та інших містах, що підняли й почали розбубнювати на всі заставки всі окупаційно-вислужницькі елементи в Україні, скеровуючи своє вістря проти національно-визвольних сил обабіч залізної куртини. Почались ма-

сові роз'їзди пропагандистів, різномодні республіканські, обласні та районні з'їзди, зібрання, агітаційні доповіді, критика за найменші відхилення від партійної лінії, самокритика тощо. Не має ні одного тижня, щоб не появилось кілька статей на ці теми, а зокрема з матеріалами проти "українських буржуазних націоналістів за рубежом", але, на диво, ні одної статті проти російських шовіністів.

Вслід за цим, в останньому кварталі 1971 року в Україні органи КГБ значно посилили репресії і нагінку на визначних діячів української культури й науки, на духовенство і віруючих християн. У висліді того 8.11.1971 року стала заарештована Ніна Строката-Караваєвська - науковий співробітник Одеського медінституту; звільнено з праці Євгена Сперстюка - письменника, літературного критика і педагога, Леопольда Яценка - члена Інституту Мистецтвознавства і керівника київського хору "Гомін", і Євгена Лазаренка - бувшого ректора Львівського університету і востаннє професора геології в Києві. Зацьковано науковця-ботаніка, члена Академії Наук УРСР, який помер, - як подали, - на удар серця під час партійної наради 20.12.1971., на якій він виступав проти русифікації України - Дмитра Зерова. Заборонено друкувати праці Івана Світличного, працівника Інституту літератури АН УРСР, визначного літературного критика й письменника, і Зіновії Франко, внучки Івана Франка, кандидата філологічних наук в Інституті мовознавства АН УРСР.

Ці репресії спонукали поета і літературознавця Василя Стуса написати протестного листа 10.12.1971 р. до голови Спілки Письменників України Ю. Смолича і секретаря ЦК КПУ Ф. Овчаренка, в якому Василь Стус обвинувачує керівництво СПУ за недопускання молоді до голосу, за попурання русифікації України, та інше.

З тодішніх репресій на Україні Москва не була задоволена, а тому дає доручення провести ще жорстокіший терор. В дні 30-го грудня, 1971 року, в Москві на засіданні ЦК КПСР винесено спеціальну постанову про ліквідацію підпільних видань самвидаву, про що писали з окремим наголосом "Нью Йорк Таймс" з лютого 1972., лондонський "Ді Таймс" з 4.3. і "Економіст" з 26.2.1972. КГБ відразу приступило до реалізації тої постанови. В перших тижнях січня 1972 року розпочалися масові обшуки та арешти дисидентів нібито по цілому СРСР, але головний удар скерувало КГБ проти національної України, у висліді чого жертвою переслідувань стали численні діячі української культури, науки, духовники і віруючі християни.

Деся в тому часі бельгійський студент українського походження, Ярослав Добош, поїхав як турист в Україну, де став заарештований, про що повідомила большевицька преса з 14-го січня комунікатом КГБ, в якому закидалося Ярославові Добошеві "антирадянську діяльність". Тоді цього закиду не пов'язувано й не обґрунтовувано ще ніякими конкретними діями, чи особами. Це наводить думку, що де-сь після цього в головах кагебістів зродилась на швидку руку додаткові пляни провокації, щоб якимсь чином арешти культурних діячів на Україні пов'язати зі заарештованим Добошом. Після чотиритижневої мовчанки плян цей став оформлений, а ця сама большевицька преса опублікувала 12-го лютого другий комунікат КГБ, в якому подано, що "Я. Добош прибув до СРСР для виконання злочинного завдання зарубіжного антирадянського центру - ОУН-бандерівців, що перебуває на утриманні імперіялістичних розвідслужб і що в зв'язку з справою Добоша притягнуті до кримінальної відповідальності Світличний Іван, Чорновіл В'ячеслав, Сперстюк Євген та інші".

Отже ж, намагання КГБ пов'язати Добоша з "імперіялістичними розвідками", а тим самим обтяжити посередньо заарештованих на батьківщині, щоб таким чином найжорстокіше розправитися з національними силами України, являється старою московською тактикою, яку широко висвітлювала наша, а подекуди і чужинецька, публіцистика.

З 14-го на 15-го січня, 1972 року, радіовисильні, пресові агенції і столична преса західних держав рознесли вістку, що московські чиновники заарештували в різних містах України 11 ви-

значних діячів української культури й науки, перевели масові обшуки по хатах і загострили переслідування свідомих українців. Але скоро доповнили, що в Україні заарештовано понад 20 інтелектуалістів, яких обвинувачують "за націоналістичну активність", "антирадянську діяльність", "писання і розповсюдження самвидавських матеріалів та видавання підпільного органу "Український Вісник". В коментарях підкреслювано, що московська окупаційна влада хоче зліквідувати цим шляхом "значно поширений націоналістичний рух спротиву, який являється найсильнішим на Україні" /"Економіст"/.

КГБ одержало даліше доручення, щоб попри масові арешти свідомих українців зміцнити контроль до тої міри, аби від тепер навіть найменші вістки про дійсний стан в Україні не видіставалися і не поширювалися у вільному світі. З поміж арештованих називали поіменно Івана Світличного, Євгена Сверстюка, В'ячеслава Чорновола та переслідуваного письменника Віктора Некрасова, в помешканні якого КГБ провело обшук.

Відтоді почерез західні пресові агенції та різними іншими шляхами продістаються безперервно нові вістки про окупантський терор в Україні, започаткований в січні 1972 року, а рівночасно нові прізвиська арештованих та переслідуваних. Крім вище згаданих, дотепер устійнено ще слідуєчі прізвиська заарештованих і переслідуваних визначних діячів української науки, культури та ісповідників віри Христової: Василь Стус - поет і літературний критик, Олександр Сергієнко - учитель, Леонід Плюш - інженер, математик, співробітник інституту кібернетики АН УРСР, Леонід Селезненко - хемік з професії, а музик із зацікавлення, Микола Шумук - що має за собою вже 27 років польських тюрем і московських концтаборів, Зиновій Антонюк, Микола Плахтонюк - лікар, старший лаборант кафедри Київського медінституту, Григорій Міняйло - працівник Київського інституту мікроприладів, голова дискусійного клубу, Григорій Кочур - перекладач, літературознавець, викладач інституту, Ірина Стасів-Калинець - поетеса, викладач мови і літератури в політехнічному інституті, Стефанія Шабатура - художниця, митець-килимар, Стефанія Гулик - студентка, буваша працівниця Товариства охорони пам'яток історії та культури, Іван Гель - студент історії /заочно/, працює техніком, бувший в'язень, Михайло Осадчий - журналіст, літературознавець, поет, критик, бувший в'язень, Григорій Чубатий - поет /заарештований, а потім звільнений/, Юрій Шухевич - студіює заочно, син Головного Командира УПА ген. Романа Шухевича-Чупринки, попередньо відбув 20 літнє ув'язнення в концтаборах, о. Василь Романюк - парох у Космачі, заочно студіює теологію, Івасюк - заарештований за поширення християнської віри.

Тероризовані: Надія Світлична - сестра Івана Світличного, зобов'язана зголошуватись щоденно до КГБ; Іван Дзюба - літературний критик, публіцист і журналіст, від кількох років переслідуваний. В дні 2-го березня став виключений зі Спілки Письменників України на доручення КГБ. На засіданні Президії СПУ йому закидали "виготовлювання і розповсюднювання антирадянських матеріалів, які виражають націоналістичні погляди" /"Літературна Україна" з 3.3.1972/. Тепер перебуває під домашнім арештом. Зіновія Франко - внучка Івана Франка, була заарештована в половині місяця січня і кагєбівськими методами змушена написати "відкритого листа", так би мовити - "покаяння", в якому вміщені спрепаровані КГБ доноси, що їх їм потрібно для приготовлюваних показових процесів над ув'язненими. Після цього, з тактичних кагєбівських мотивів Зіновія Франко була нібито звільнена. Цей ніби її "відкритий лист" був надрукований у "Радянській Україні" з 2.3.1972.

Отже, з повищого стає ясним, що ув'язнені і тероризовані діячі української науки, культури, та ісповідники віри Христової впали жертвою свідомо запланованої терористичної політики московського уряду, спрямованої на знищення національних сил України, яку здійснює КГБ. А тому арештованих обвинувачують на основі планоно спрепарованих "провин", приготованих наперед в кабінетах, а докінчуваних відтак у катівнях КГБ. До "провин" зараховується

навіть і те, на що дозволяє теоретично советська конституція / див. "Залва" Левка Лук'яненка, "Більмо" Михайла Осадчого, та інші матеріали "захалавної літератури/.

Настиправді ж, їхні "провини" були хіба в тому, що вони правно виступали проти насильної русифікації України, злочинів московської влади, в обороні української національної культури, правної свободи народу й гідності людини, чим втішаються народи всіх демократичних і цивілізованих країн.

Позитивні, обширні аналітичні статті про теперішні національно-визвольні процеси в Україні та про московський терор опублікували такі головніші пресові органи: англійський поважний журналістичневік "Ді Економіст" з 22-го /коротко/ і з 26.2.1972., найповажніший французький щоденник "Ле Монд" з 8.3.1972., швайцарська газета "Нос Цюрихе Цайтунг" з 4.2.1972, і англійський щоденник "Ді Гардіан" з 13.3.1972., що їх передруковувала в перекладах наша преса.

В зв'язку з цими подіями в Україні ми повинні вести далі поспідовні та рішучі акції проти московського терору та в обороні ув'язнених і переслідуваних українських патріотів на батьківщині. Ці акції повинні розвиватися в різнородних площинах. Ходить про те, щоб поспідовно демаскувати московський імперіалізм, шовінізм, терор. Домагатися тиску світової опінії на московський уряд та його республіканську маріонетку, УРСР, щоб перш усього вони самі додержувалися власних конституційних норм та приписів Міжнародної Хартії Прав Людини; щоб ув'язнені були гуманно трактовані і могли консультуватися зі зовнішнім світом; щоб вони могли перебувати в контакті зі своїми родинами; щоб відповідно до міжнародних правних норм і звичаїв судові процеси над арештованими були відкриті; щоб на процеси були допущені члени родин арештованих, приватні й міжнародні правники-оборонці та обсерватори; щоб заарештовані були найскоріше звільнені з правом у випадку особистого бажання виїхати з советського союзу.

-----:-----

НАШІ АКЦІЇ В ОБОРОНІ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Коли в половині січня наспіли перші обширніші вістки та дані про нспу хвилю терору, арештувань і переслідувань в Україні, місцева організована громадськість посилила й поновила свої акції по лінії оборони українських політичних в'язнів у ССР та по лінії оборони національних прав українського народу.

Ініціатива в тій справі вийшла від ТП і місцевої сітки ОУН, яку підтримали активно СУБ, СУМ, ОУЖ, УСГромада, і яку підтримали деякою активністю, або пасивною нейтральністю інші політичні угруповання. Для репрезентації акцій перед місцевими державними чинниками, а теж і для загального керівництва демонстраціями переіменовано створений минулого року Український Комітет Оборони Валентина Мороза на Комітет Оборони Українських Політичних В'язнів. Членами того Комітету стали автоматично всі члени ТП і ОПровідники, разом біля 25 осіб. Тому, що велика частина їх займає ключеві позиції в громадському житті, цей Комітет являється також збором представників усіх більших місцевих громадських організацій. В низових клітинах - області і станиці - цю справу провадили місцеві Проводи, або спеціальні ад гок комітети.

З рамени Комітету Оборони Українських Політичних В'язнів видано летючку тиражем 132,000 примірників, яку поширено в цілому терені при кінці січня і в перших тижнях лютого. В Лондоні, а почасти і в терені поширено біля 8,000 летючок, що появилися від імени українських студентів. В додатку, розповсюджено біля 12,000 летючок Комітету Міжнародного Дня Прав Людини, що залишилися були з попередньої акції в Лондоні, і біля 6,000 летючок різного змісту з нашого запасного фонду.

Почавши від 21-го січня під московською амбасадю в Лондоні велися пікетування, що їх започаткувала група членів Юнацької Сітки ОУН, а яку підтримували інші з поміж студентів та молоді, а відтак і члени, симпатизи та прихильники. Ці пікетування під амбасадю та біля приміщень Інтуриста на Оксфорд Сіркл тривали три дні. В суботу 29-го січня в багатьох громадах у терені відбулися публичні віча та маніфестаційні зібрання і походи, а рівночасно і розповсюдження лєтючок, що знайшло широкий відгук в британській пресі, та відбилося в радіо і в телевізії. Того самого дня у пополудневих годинах 70-ти членна група сумівців започаткувала 24-ри годинну голодівку і пікетування московської амбасаді в Лондоні, що тривало до 6-тої години по полудні в неділю. В неділю 30-го січня в Лондоні відбулося велике протестне віче на Спикерс Корнер у Гайд Парку з участю біля 3,000 осіб. До зібраних промовляли українські організатори і чужинецькі представники. Опісля учасники віча довгою маршовою колоною з великою кількістю прапорів і транспарентів перейшли під московську амбасадю, де відбулося бурхливе пікетування. Того дня поширено знову кілька тисяч лєтючок, а про маніфестацію писала столична і регіональна преса й говорило радіо.

Маніфестаційні віча внутрішньо-українського характеру, публичні зібрання і маніфестаційні походи відбувалися в поодиноких місцевостях на протязі майже цілого місяця лютого. Найближчим до нас був виступ групки студентів у формі голодівкового страйку під московською амбасадю від латинського Великодня до нашого Великодня, що його започаткував студент Микола Фортуна з Брандфорду. В цьому часі зібрано пару соток підписів на петиції та роздано біля 3,000 лєтючок.

Дуже широко й позитивно відбилися ці акції в регіональній пресі. Британські державні чинники, а зокрема Міністерство Закордонних Справ, обширно відповідало на інтервенції в наших національних справах зі сторони парламентаристів, і на письма від українських установ. Хоч всі відповіді зводилися до того, що британський уряд не має змоги допомогти арештованим, то все таки відкритий вислів негодувань з цього приводу й запевнень в увазі до розвитку ситуації становить поважний крок до переду на цьому відтинку.

В деяких поважних британських пресових органах з'явилися довші статті й коментарі про події в Україні.

В Лондоні постав Ад Гок Комітет, що займається організуванням допомоги справі Ярослава Добоша, який перебуває в листовому контакті з місцевою бельгійською амбасадю. Цей Комітет зібрав біля 3 тисячі підписів на анкетах до бельгійського уряду із закликом заступатись за Ярослава Добоша.

З рамени Української Інформаційної Служби поширено на британську пресу Комунікат Пресового Бюра Проводу ОУН у справі Ярослава Добоша. Цей комунікат в рідній мові був опублікований також в нашій пресі.

Заходами ТП надруковано чотири-сторінковою лєтючкою Звернення Проводу ОУН в Обороні Нескорених і тиражем 12,000 примірників поширено між українцями у В. Британії.

Потрібно відмітити, що більшість клітин в терені поставилась позитивно до заряджень і вказівок ТП, включились активно в акції, провели їх і здобули гарні успіхи. На зовнішньому відтинку найкращі успіхи досягнув Карляйль, який предістався також і в льокальну телевізію. Гарний жест справі принесли учасники цьогорічної Конференції СУМ-у, які по закінченні нарад вийшли на вулиці Лестеру разом з місцевими українцями, а цим шляхом спричинилися до ще одної статті в англійській газеті й відгуку в льокальному радіо. Знайшлися, одначе і такі громади, де люди, а в тому й наші члени поставились байдуже до того, що діється в Україні. Але до цих справ повернемось окремо іншим разом.

В попередній статті вже сказано загальною, що потрібно робити далі. Тут ще пригадуємо, що інструкції ТП у цих справах з 11.2.1972., а зокрема вказівки що до телеграм до президента Р.М. Ніксона не втратили своєї актуальності. Відсвіжити треба собі вказівки й заклики з інструкції з 24-го і з 19-го січня, 1972.

В лютому місяці УІС поширила в перекладі на англійську мову "Заяву" В'ячеслава Чорновола про нищення москвинами у Львові історичних пам'яток і Стрілецьких Могил на Янівському Цвинтарі. Український текст був друкований у нашій пресі.

Зокрема уважно проробляти згадуване вище "Звернення Проводу ОУН", де наводиться вказівки, якого роду акції організувати, коли і для чого їх проводити. На внутрішньому відтинку змагати постійно до цього, щоб виелементувати опортунізм і "раціоналізм" всюди, де завважаються його прояви. Громада, а найперше наша сітка, мусять бути спроможні на перманентну дію.

Припускається, що невдовзі Москва проводитиме на Україні судовий процес над арештованими. На це потрібно готуватися і нам, щоб своїми виступами стати в обороні переслідуваних.

25 РОКІВ "ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ"

В біжучому році минає 25 років від появи першого циклоstileвого числа "Визвольного Шляху". На початку журнал "Визвольний Шлях" був внутрішньо-організаційним виданням для потреб місцевого терену. З часом журнал розрісся, зачав виходити друком і став культурно-політичним місячником націоналістичного напрямку загально-українського значення. З розростом журналу зростало число передплатників, а також і співробітників редакції, в різних країнах поселення української еміграції, а впарі з цим мінялося його призначення. Залишаючись постійно організаційним виданням, "Визвольний Шлях" став з часом органом Проводу ЗЧ ОУН, а потім ОУН, і в такому характері вступає в друге 25-ліття свого існування.

Історія "Визвольного Шляху" тісно пов'язана з розвитком організаційного життя нашого терену. Щоб створити базу для свого існування, до дії стала покликана Українська Видавнича Спілка в Лондоні, що являється зараз репрезентативною націоналістичною інституцією на британських островах. "Визвольний Шлях" являється знову мірилом інтелектуальних заінтересувань нашого членства.

В міру того, як "Визвольний Шлях" переростав рамки свого терену, а його рівень піднісся чимраз вище, організаційні кадри в доволі великому відсоткові не були спроможні рости разом з ним. Вони переставали помало інтересуватися своїм журналом, а число передплатників і читачів з нашого терену зменшувалося. Під цю пору майже одна-третья членів з нашого терену не відчуває потреби його читати.

Такий стан заіснував якраз в часі, коли в Україні проходить могутній процес національно-культурного відродження, а відтинку культурного фронту стає найважливішим на теперішньому етапі визвольної боротьби українського народу. "Визвольний Шлях" стоїть на цьому фронті, заступаючи правдиві націоналістичні ідеї. В такому характері він є протиставленням до численних офіційних советських журналів на Україні, які репрезентують і пропагують московсько-комуністичну ідеологію, намагаючись нищити при її допомозі українську духовність і старовинну українську культуру. Незалежна українська думка, а теж незалежна культурна творчість в Україні, загнані в підпілля, знаходять свій вияв у т. званій захалявній літературі, яка своїми ідеями й змістом є національно-

українською, а тому й знаходить своє місце на сторінках "Визвольного Шляху". В цей спосіб наш журнал є виразником не тільки самого еміграційного культурного процесу, але й загально-українського. Він є протиставленням до московських ідей, пропагованих офіційними журналами в Україні, які поборюють "Визвольний Шлях" і часто входять з ним в полеміку. Це теж показує загально-українське значіння "Визвольного Шляху". Наколи в минулому над його потрібністю можна було розважати, то в теперішньому часі "Визвольному Шляхові" потрібно присвятити найбільше уваги зі сторони українського громадянства.

Відзначення 25-ліття "Визвольного Шляху" є нагодою для того, щоб, власне, збільшити зацікавлення до журналу зі сторони організаційного активу /членства, юнацтва, симпатиків, прихильників/, зі сторони українського громадянства, а рівночасно скріпити на далі роки матеріальну базу його існування. Тому Доручається Проводам Клітин і членству наступне:

- 1/ Перевірити, чи всі члени, симпатики, прихильники передплачують і читають "Визвольний Шлях". Всіх тих, що не передплачують і не читають без достовірних причин, зобов'язати до переплати й постійного читання, а відтак перевіряти їхню виконність цього доручення.
- 2/ При нагоді пересилки переплати побажаним є привітати журнал з його ювілеєм. Кращі привіти стануть опубліковані, щоб цим шляхом відбити 25-ліття на його сторінках.
- 3/ Приєднуючи передплатників, звернути велику увагу на молодь, зокрема на тих, що зацікавлюються глибше українською проблематикою, або мають бажання ці зацікавлення поглибити. Наш журнал може добре виконувати таку роль. Кандидатам на передплатників з посеред молоді варта піти на руку. Для студентів УВС дає 50 % знижки в передплаті. Місцеві українські організації повинні б і від себе уфондовувати передплати на журнал для тих з рядів молоді, що не мають засобів. Бо коли в молодому віці люди не навчуться читати українську газету, журнал чи книжку, та інтересуватися українською проблематикою, то в майбутньому не буде для кого видавати книжки чи періодики. Зокрема тепер найвищий час при звичати молодих людей до читання українських видань.
- 4/ Важливо й конечно поновлювати, або організувати кольпортажний спосіб поширення нашого журналу в усіх інших осередках.
- 5/ При перевірці передплат і почитности на відтинку організаційного активу звернути увагу на всі евентуальні задовження передплатників, і всі залежності в цьому ювілейному році вирівнати.
- 6/ Для викликання між громадянством зацікавлення до нашого журналу й культурної проблематики, яку журнал заступає, доручається організувати по громадах спеціальні доповіді з нагоди 25-ліття "Визвольного Шляху" для ширшого загалу й на доповідачів запрошувати членів ТП, а зокрема членів Дирекції УВС. Речинці доповідей і порядок узгоджувати з Дирекцією УВС, або з канцелярією ТП. В декотрих громадах такі доповіді вже відбулися з гарним вислідом.
- 7/ В пляні відзначення 25-ліття "Визвольного Шляху" є передбачені деякі ширші культурно-політичні імпрези окружного характеру в таких осередках, як Брандфорд, Лестер, Лондон. Ці імпрези відбудуться в осінньому сезоні /вересень-жовтень/, для чого потрібно зарезервувати на місцях відповідний час. Вони будуть підготовані спільно місцевими Проводами з ТП. Програму устійниться пізніше.
- 8/ З нагоди Ювілейного Року окремою книжкою буде виданий показник змісту "Визвольного Шляху" за 25 років його існування. Сталі передплатники отримають цю книжку безплатно.

зплатно. Є заплановане видання збірки писань Валентина Мороза, а теж "Історія України" на англійській мові. Існує також план добудувати при домі УВС приміщення для Музею Української Визвольної Боротьби ім. С. Бандери, який зараз приміщується в будинку СУБ-у в Ноттінггамі.

Ювілейний рік "Визвольного Шляху" повинен закріпити існування цього журналу на дальші роки. Мова тут про організаційне видання, і завданням організаційного активу є допомогти в цьому. А ця допомога хай стане ювілейним даром організаційного активу і громадянства для націоналістичного журналу. Таким ювілейним даром стане кожен новий передплатник, приєднаний в ювілейному році, і зібрані одноразові пожертви на скріплення видавничого фонду. Не всі клітини громадських організацій і товариські клуби являються передплатниками "Визвольного Шляху". Наколи б бодай половина їх передплатила журнал, то це дасть кілька десятків передплатників - найкраща форма ювілейного дару "Визвольному Шляхові".

Дотепер вже вплинули деякі пожертви на Ювілейний Дар "Визвольного Шляху" /УТКлуб в Ковентрі - 25 фунтів/, а завданням організаційного активу буде подбати про приєднання одноразових пожертв на Ювілейний Дар від УТКлубів, інших організацій, і від індивідуальних жертводавців. Вказаним буде спільно фіндувати заплановані на ювілейний рік видання, або поодинокі числа "Визвольного Шляху".

Не можна забувати, що "Визвольний Шлях" є дефіцитовим виданням, як це буває часто з іншими періодиками, а не все дефіцити дається покривати збірками на пресовий фонд. Ювілейний Дар повинен не лише покрити ці різні витрати, але дати резерву, конечно для дальшого існування і розвою журналу.

-----:-----

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ І ЮНАЦТВО ОУН

/Закінчення з поп. числа/

Українська молода інтелігенція. Вже деяке число молодой української інтелігенції є в громадах на нашому терені. Їй треба присвечувати велику увагу, щоб зберегти як актив нашої Організації та цілого суспільного сектору для різних завдань. Пам'ятаймо, що молода українська інтелігенція - це цінний капітал, якщо вона не потоне в своїй виключно професійній роботі. Вневдовзі при ТП буде діяти окрема референтура для українського студентства й молодой інтелігенції. До цього часу контакти і співпрацю з молодими інтелігентами потрібно вдержувати іншими шляхами.

Юнацтво ОУН. На п'ятому році організаційної праці з юнацтвом ОУН числово стан такий, що на кождих п'ять з активу припадає один з юнацтва. На перший погляд це число не велике, але воно становить біля 10 % дорослої молоді. Правдою є, що не всі клітини активу спромоглися заснувати в себе клітини юнацтва. Повільність у темпі організування юнацтва зумовляється ще і тим, що не всі батьки, члени ОУН, пам'ятають про націоналістичне виховання своїх дітей.

Найтяжчим завданням у нашій праці на чужині являється виховання молодого націоналіста, члена юнацтва ОУН. На самому початку були сумніви про доцільність і спроможність. На шостому році нашої праці юнацтво ОУН існує і діє понад всякі сумніви. Всі тим членам ОУН, що виявили зрозуміння до тієї ділянки, можна висловити тепер признання.

Юнацтво переконане, що старший актив становить собою один глибоко ідейний моноліт. Тому воно переживає глибоко всілякі антагонізми між старшими. Його вражають також протирічності, коли виховник веде свою роботу в дусі революційної настанови, на прикладах з бойових актів, а другі, коли молода людина пірветься на

акцію, картають її і виховників за те. Сьогодні трапляються випадки, що молоді люди не хочуть підготувати і вести акції зі старшими. Ми вважаємо, що по відношенні до нашого ворога - більшовицької Москви, стримувати нікого не лише не потрібно, але навіть нечесно! Користаючись такою думкою будуть не завжди на "примірних" вчинках. А зрештою, котрий вчинок примірний: вчинок служниного раба, що терпеливо зносить наругу і терпіння, а чи вчинок відважного, здетермінованого, певного себе і своєї національної справи бойовика?!

Від коли юнацтво ОУН взялося до акцій, то ми завважили, що їм не бракує ні ініціативи, ані відваги. А досвід набувається в житті і боротьбі.

Свого часу Іван Дзюба казав: "Бувають епохи, коли вирішальні битви провадяться на площині соціальної моралі, громадської поведінки, коли навіть елементарна людська гідність, опираючись брутальному тискові, може стати важкою бунтівничою силою. До таких епох, - доповнював він, - на мою думку, належить і наша епоха"..

Тому в світлі дотепер сказаного потрібно, щоб членство отрясулося від пилу буденщини й наново, в повній гармонії зі собою, стало проповідувати ідеї і концепції ОУН та мобілізувати нарід на їх здійснення. А в тій нашій увазі й праці окреме місце хай займе українська молодь і юнацтво ОУН, без яких ми вже сьогодні стояли б немов паралітики на роздоріжжі.

"Різні бувають естафети". Ми лише не забуваймо, що "Воїни воїнам передають багнети"!

-----;-----

У ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРЧИХ СПРАВАХ

1/ При кінці минулого року в терен пішли збіркові листи на побудову пам'ятника сл. п. Григора Мацейка, славного бойовика ОУН. Збірка ця мала закінчитися до 31.12.1971. В часі писання цього числа "Бюлетеня" Фінансово-Господарча Референтура ТП не одержала збіркових лист від таких станиць: 12,19,22,25,26,27,28,29,30,31,32,42,51,48. Проситься провідників дотичних станиць, а рівночасно й ОП припилювати, щоб остаточне розчислення і зворот збіркових лист було зроблене негайно.

2/ Цьогорічна Збірка на Визвольний Фонд ОУН є продовжена до 30-го квітня, 1972. Проситься завчасу закінчити збірку всюди до того часу й зробити повне розчислення.

3/ В тягу минулих тижнів від нашого Видавництва в Мюнхені до клітин пішли книжки під назвою "Революціонери Войсес", що являються другим поширеним виданням української захальної літератури в перекладі на англійську мову. Книжки в твердій опраці є в ціні по 1.50 за примірник, а в м'якій опраці по 1.25 за примірник.

Рівночасно, або навіть трошка скоріше, в терен пішли поштівки з вітражем Тараса Шевченка, виконаного П. Заливахою, сл. п. А. Горською, Л. Семикіною і Г. Севрук у вестибюлі Київського університету з нагоди 150 ліття Тараса Шевченка, що його зруйнували опісля московські шовіністи, а митців переслідували й карали. Продажна ціна однієї карточки - 5 нових пенів. Карточками цими можна, - і доцільно, - користуватися навіть з таких нагод, як Великодні чи Різдв'янні свята.

Накладні на ці речі від Фінансово-Господарчої Референтури ТП пішли в терен. Проситься Провідників клітин допилювати разом з іншими членами скоріше поширення-продаж цих видань. Всі розчислення робити дорогою Фінансово-Господарчої Референтури до ТП.

4/ В терені на руках Фінансово-Господарчих Референтів знаходиться ще деяка частина відзнак Степана Бандери, виданих в 10-ті

роковини його смерті. Радимо не робити зворотів, але постійно пригадувати членам, юнацтву, симпатикам і прихильникам, що такі відзначки можна набути.

Докладати всіх потрібних зусиль, щоб зреалізувати залеглу літературу та розчислитись за неї з ТП.

-----:-----

НАЙНОВІША ВОРОЖА ПРОВОКАЦІЯ

На початку місяця квітня в терені появилися листи, адресовані латинською машинкою до приватних осіб, або до Управ УТКлюбів, до яких вложувано спрепарований більшовицькою агентурою вірш під назвою "Ні, не вмерла Україна". Московські фальсифікатори подали на ковертах, що надавцем цього листа є п. І. Дмитрів з 28, Мінстер Рд., Лондон, а автором вірша відомий українськості поет сл. п. Василь Симоненко.

Частинка цих листів вернулася ніби до надавця на 28 Мінстер Роуд з уваги на неактуальні зараз адреси відборців, а частину повернули наші члени. Скільки цих коверт поширено - не відомо, але треба припускати, що багато.

Попередньо ця сама московсько-більшовицька рука використовує в підступний спосіб адреси інших відомих українців у Лондоні і в терені, або адреси українських організацій.

Загал української громадськості потрібно поінформувати про цю чергову московську провокацію та остерегти, що таких і подібних провокацій може бути ще більше.

-----:-----

ЧИ НЕ ФОРМАЛЬНИЙ РОЗЛАМ "ДВІЙКИ"

Свого часу ми інформували про намагання ЗП УГВР оформитися в окреме суспільно-громадсько-політичне середовище, незалежно від того, що постало 1953-54 рр. під назвою ОУНз, або більш популярно - "двійка".

Перше засідання представництва ЗП УГВР на Велику Британію відбулося 30-го січня в Манчестері. Головою обрано Полюжного зі Стокпорту, секретарем став А. Червінський з Манчестеру, а Є. Кінаш з Манчестеру взяв скарбництво. В засіданні взяло участь біля 20 осіб. Два кінцеві є прихильниками ЗП УГВР як суспільно-громадської установи і дії з тої бази на зівнішньому відтинкові. До діяльності ОУН з ставляться критично, і навіть негативно. Їхні збори були "благословлені" п. М. Лебедем від централі ЗП УГВР і п. Папішом з Брадфорду від лівої "двійки".

Повища група опанувала при допомозі чужинецьких членів манчестерський "двійкарський" клуб на Читгам і це являється покищо їх базою дії. Робили спроби "получити" цей клуб зі СУБ-ом. Мають настанову організувати клітини в терені. Групу "двійкарів" під керівництвом Вашковича відсунено від клубу в Манчестері.

Зараз після 30-го січня деяке пожвавлення між групкою "двійкарів" завважено в Лестері в напрямі до реактивізації своєї дії по лінії "Звесяткованої Чоти". Нічого особливішого не запримічено в інших громадах.

-----:-----

Обережний - це значить, що він завжди суворо придержується усіх засад конспірації.

-----:-----

ДРУГОВІ НА ПРАШАННЯ

Провід 48-мої Станиці, Обласний Провід і Тереновий Провід діляться з членством, юнацтвом, симпатиками й прихильниками ОУН сумною і болючою вісткою про те, що в дні 13-го лютого, 1972 року, по короткій серцевій недузі відійшов від нас сл. п. Друг Григорій Антішко-Дубовий, член ОУН ще з дому, член СП від 1952 року, залишаючи в дома горем прибитих Дружину і Сина.

Похорони Покійного відбулися в четвер 17-го лютого від Домівки СУБ-у і на кладовищі Кілінберґс, де і спочивають Тлінні Останки сл. п. Друга Григорія.

Покійний Друг Дубовий був весь час примірним членом ОУН, гарячим українським патріотом і вірним громадянином. Вірним членському приреченні був завжди.

Хай Господь Бог нагородить Його своїми щедрими ласками, а чужа земля хай буде Йому легкою!

СП, ОП і ТП з Друзями

СПРАВИ ЗОВНІШНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1/ На переломі місяців червень-липень в Лондоні відбуватимуться цьогорічні конференції Європейської Ради Свободи й Антибольшевицького Б'юку Народів. В планах цих конференцій передбачується виїзд делегатів до Здвиґ СУМ-у до Лестеру, де в програмі цього Здвиґу відбудеться і велике політичне віче.

2/ Цьогорічне відзначення Тижня Поневолених Націй на нашому терені відбудеться в тому самому часі, що повищі конференції, з тою різницею, що Тиждень Поневолених Націй розпочнеться пару днів скоріше і матиме також питому собі програму. Докладніші інформації для терену будуть видані пізніше. Реактивізувати потрібно Комітети Тижня в Ноттінґамі, Манчестері, Брадфорді, та організувати додаткові в Шотландії і деінде.

3/ В часі повищих імпрез, чи рапче зараз по них, буде нагода запрошувати частину делегатів цих конференцій з доповідями до українських громад, або на абенівського характеру імпрези в більших громадах, що проситься мати на увазі.

Від ТП і редакції "Бюлетеня":

1/ Це число "Бюлетеня ТП" коштує 10 нових пенів за число. Така ціна за наш "Бюлетень" буде в тягу його дальшої появи, аж до окремого чергового повідомлення.

2/ Завважено, що при поданні цін на ч. 3-тє і ч. 4-тє "Бюлетеня ТП" з минулого року названо цифру 15 пенів, що є помилкою, бо на увазі малося 10-ть пенів, як тепер. Члени, які виплатили подану там суму, матимуть це зараховане як виплата наперед.

3/ Вкортці канцелярія ТП вишле рахунки влат і залеглостей до всіх клітин, і цим шляхом пропонує кожній клітині фактичний стан залеглостей.

4/ "Бюлетень Проводу ОУН" висилається в ціні по 15-ть пенів за примірник.

oooooooooooooooooooooooo